

Kinas Kommunistpartis kommende 19. Partikongres.

Skrevet af: **Peer Møller Christensen** | Offentliggjort: 15. august 2017

Hvert år midt i august mødes nuværende og tidligere ledere af Kinas Kommunistiske Parti i badebyen, Beidaihe, 300 km. øst for Beijing. Beidaihe domineres af sommervillaer i kolonial stil, og fungerede da også før revolutionen som stedet, hvor udenlandske forretningsfolk og diplomater søgte tilflugt, når sommerheden lagde sig over Beijing. Siden oprettelsen af Den Kinesiske Folkerepublik har badebyens mondæne boliger stået til rådighed som ferieboliger for topledere i kommunistpartiet og højtstående kinesiske embedsmænd. I disse behagelige omgivelser mødes den kinesiske politiske elite en gang om året og når til enighed om retningslinjerne for fremtidige møder i kommunistpartiets centrale organer, og om eventuelle udskiftninger eller omrokeringer af personer inden for parti- og statsapparat. Møderne i Beidaihe har ikke nogen formel status i det politiske system, men giver tidligere ledere, som ikke længere sidder på formelle lederposter, mulighed for at øve indflydelse på politiske processer og beslutninger i Kina. Hvornår disse møder afholdes bliver ikke på nogen måde annonceret offentligt, men det er almindeligt kendt i Kina, at når de kinesiske topledere i august i dagevis forsvinder fra tv-skærmene, er det et sikkert tegn på, at Beidaihe-møderne skal starte.

I år er Beidaihe-møderne specielt vigtige, fordi KKP i oktober-november skal afholde sin 19. Partikongres. På partikongressen, som afholdes hvert femte år, vælger man en centralkomite, som har ca. 200 medlemmer, centralkomiteens politbureau med ca. 25 medlemmer og det suverænt mest magtfulde organ, politbureauets stående udvalg, som i øjeblikket består af syv medlemmer. Valgene og besættelsen af poster på partikongressen er desuden afgørende for besættelsen af de vigtigste statslige poster på Den Nationale Folkekongres (det kinesiske parlament), som typisk afholdes et halvt år efter partikongressen. Når partikongressen er afsluttet, vil man ikke blot vide, hvem der indtager de vigtigste poster inden for kommunistpartiet, men også hvem der på Den Nationale Folkekongres vil indtage posten som præsident og premierminister. Den generalsekretær, som vælges på partikongressen, vil typisk også indtage posten som præsident, som det er tilfældet med Xi Jinping.

På den 18. partikongres blev den nuværende ledelse udpeget. Xi Jinping blev valgt som generalsekretær og dermed præsident, og Li Keqiang blev indsat på posten som premierminister. Det er de to mest magtfulde personer i det kinesiske hierarki, og det er også de to eneste medlemmer af politbureauets stående udvalg, som ifølge de uskrevne regler omkring medlemskab af dette organ, vil kunne blive siddende efter den 19. partikongres. Det er kotume, at man ikke kan vælges til det stående udvalg, hvis man er over 68. Af de syv nuværende medlemmer af det stående udvalg er det kun Xi Jinping og Li Keqiang, der opfylder denne betingelse. Der skal altså, hvis antallet af medlemmer opretholdes, vælges fem nye medlemmer. Medlemstallet i det stående udvalg er imidlertid ikke fastsat i partiets statutter, og det har da også varieret fra et maksimum på tyve medlemmer til et minimum på 2. På den 18. partikongres blev medlemstallet begrænset fra ni til syv, og der har verseret rygter om, at Xi Jinping skulle være interesseret i at sænke antallet af medlemmer yderligere til fem, fordi han så kun behøver to af sine politisk allierede som medlemmer for at sikre sig flertal i organet.

På møderne i Beidaihe aftaler deltagerne bl.a. hvem, der skal vælges ind i kommunistpartiets tre ledelsesorganer: centralkomiteen, centralkomiteens politbureau og politbureauets stående udvalg.

I årene der ledte op til den 18. Partikongres i 2012, foregik der i Kina en livlig debat om to forskellige økonomiske udviklingsmodeller, som var lokalt forankrede men havde implikationer for udviklingen i hele Kina: Chongqing-modellen og Guangdong-modellen.

Chongqing-modellen, som nærmest kan karakteriseres som en model for statskapitalisme, blev personificeret ved partichefen i millionbyen Chongqing, Bo Xilai og støttet af venstrefløjen i Kina. Den mere markedsliberalistiske Guangdongmodel identificeredes med Guangdong's partichef, Wang Yang, som havde tætte forbindelser til den gruppe inden for kommunistpartiets ledelse, som har gjort politisk karriere

inden for kommunistpartiets ungdomsforbund.

Bo Xilai tilhørte derimod, ligesom Xi Jinping, gruppen af såkaldte "tronfølgere", dvs. sønner og døtre af tidligere højtstående ledere af kommunistpartiet, og på dette tidspunkt så det ud som om der foregik en fraktionskamp mellem "tronfølgerne" og de ledere, der havde gjort karriere gennem ungdomsforbundet.

Både Bo Xilai og Wang Yang var før den 18. partikongres medlemmer af politbureauet og de var begge kandidater til at blive valgt til det stående udvalg.

Et halvt år før den 18. Partikongres ændredes situationen imidlertid fuldstændigt. Bo Xilai og hans hustru, Gu Kailai blev begge arresteret. Gu Kailai blev anklaget og senere dømt for at have myrdet en engelsk forretningsmand, og Bo Xilai blev anklaget og dømt for korruption og planer om at gennemføre et statskup. Herefter begyndte de kinesiske medier at kritisere Chongqingmodellen i skarpe toner.

På dette tidspunkt var der to kandidater til posten som kommende leder af kommunistpartiet: Xi Jinping, som havde besøgt Bo Xilai i Chongqing og udtalt sig rosende om Chongqingmodellen, og Li Keqiang som var tæt knyttet til ungdomsforbundsfraktionen og den afgående generalsekretær, Hu Jintao. Mange iagttagere forventede på dette tidspunkt, at Xi Jinpings chancer for at indtage lederposten ville være skadet af Bo Xilais fald, mens Li Keqiang kunne være sikker på støtte fra Hu Jintao og ungdomsforbundsfraktionen.

På Beidaihe- møderne før den 18. Partikongres greb den tidligere partileder, Jiang Zemin, imidlertid ind til fordel for Xi Jinping, og fik gennemtrumfet både at Xi Jinping fik posten som generalsekretær, og at det stående udvalg, som nu ikke længere skulle have ni, men kun syv medlemmer, fik et flertal af "tronfølgere", mens Hu Jintao's favorit, Li Keqiang måtte nøjes med posten som premierminister.

Wang Yang fik ikke plads i det stående udvalg, så resultatet af partikongressen kan ikke umiddelbart opfattes som en sejr for Guangdongmodellen. Xi Jinping har afskrevet både Chongqing- og Guangdongmodellen og valgt en tredje vej for den økonomiske udvikling i Kina.

De uformelle møder i badebyen Beidaihe kan altså være afgørende for magtfordelingen i kommunistpartiets top. Om dette års møder, som netop i disse dage finder sted, også vil få betydning for magtfordelingen efter den kommende 19. partikongres vil blive diskuteret i en senere artikel, når møderne er vel overstået og rygterne om hvad der er foregået på disse møder, og hvad det betyder for den kommende 19. partikongres, begynder at cirkulere i Kina.